

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΜΑΤΒΕΓΙΕΦ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΡΕΟ

Μόλις την είδε, ο Βσέβολοντ ανασηκώθηκε από την ξαπλώστρα με θαυμασμό και αμηχανία και ονομάζοντάς την νοερά Κυρία, φαντάστηκε τον εαυτό του να την πλησιάζει και να προσπαθεί κάτι να της πει για να γνωριστούν. Για παράδειγμα, «Κυρία μου, είστε τόσο υπέροχη, που εγώ...».Ε, όχι, πολύ συνηθισμένος τρόπος.

Φαίνεται πως η Κυρία το 'βλεπε κι αυτή πως άρεσε στην ομήγυρη. Ίσως και να ένιωθε αυτές τις πολύχρωμες σκέψεις- σαϊτιές, που άντρες και γυναίκες ρίχνανε προς τη μεριά της: οι κόκκινες καίγανε το δέρμα της με το πάθος τους, οι πράσινες την πάγωναν με τον φθόνο τους, ενώ οι πορτοκαλιές τη χαϊδεύανε με τον θαυμασμό τους. Κάτω από το ριχτό φόρεμά της φαινόταν καθαρά το κόκκινο μπικίνι της, που έκανε τη φαντασία του Βσέβολοντ να καλπάζει. Αλλά και το σώμα της! Μύθος! Τραγούδι! Μακρύς λαιμός που τον στεφάνωνε ένα κεφαλάκι με ίσια χτενισμένα μαλλιά, δεμένα πίσω με μια γαλάζια κορδέλα, Η αλογοουρά της πηγαινοερχόταν παιχνιδιάρικα στον ρυθμό των κινήσεών της...

Θαρρείς και να της έβαζες στο κεφάλι μια κανάτα με νερό καθώς βάδιζε, δεν θα έχυνε ούτε σταγόνα, και μάλιστα ούτε που θα το πρόσεχε, ενώ να, αυτή τη σταχτιά αλογοουρά, που χόρευε πέρα δώθε, ήταν αδύνατο να μην την προσέξεις... Και το πρόσωπό της... Από απόσταση δεν μπορούσες να διακρίνεις καθαρά τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, ωστόσο ήταν φανερό πως δεν ήταν καμιά έφηβη, αλλά μια ώριμη και, όπως λένε, με όλους τους χυμούς της, γυναίκα της αφρόκρεμας.

Ο Βσέβολοντ σκέφτηκε πως αυτή η παραμυθένια καλλονή δεν ήταν ντόπια, δεν ήταν από αυτή την παρέα των ανθρώπων της πλαζ, από αυτή την πόλη, ούτε καν από αυτή την εποχή. Φαίνεται όμως πως τελικά ήταν κι αυτή μια τουρίστρια, αφού στα χέρια της είχε μια μεγάλη τσάντα της πλαζ με το λογότυπο του ξενοδοχείου "Four Seasons".

Ήταν απίθανο να βλέπεις τη μυστηριώδη αυτή άγνωστη, που λες κι είχε ξεπηδήσει από άλλους κόσμους, να βαδίζει στην πλαζ ανάμεσα σε μισόγυμνα κορμιά, χωρίς να δίνει σημασία σε κανέναν, και μετά να σταματά δίπλα σε μια ξύλινη ξαπλώστρα και την ίδια στιγμή, λες και τον χτύπησε κάποιο μαγικό ραβδί, να εμφανίζεται πλάι της ο Γιώργος, με πετσέτες της πλαζ. Η Κυρία κουνάει το κεφάλι της συγκαταβατικά, επιτρέποντας στον Γιώργο να αποσυρθεί, κι αυτός εξαφανίζεται αργά αργά μέσα στην πρωινή αχλύ, σαν τον «Ιπτάμενο Ολλανδό».

Άρχιζε τώρα ένα θέαμα που το παρακολουθούσε όλο το πλήθος των λουομένων. Η Κυρία άρχισε να βγάζει αργά αργά το φόρεμά της. Οι άντρες, όσοι λαγοκοιμόντουσαν, δεν άντεξαν και αναριγούσαν μέσα σε μιαν άγνωστη και γι' αυτούς τους ίδιους ταραχή. Ένας άντρας γύρω στα εξήντα, ανατολίτικης κοπής, ξεχνώντας πως δίπλα του ήταν η γυναίκα του και οι πολυάριθμοί της συγγενείς, ανασηκώθηκε από την ξαπλώστρα του και ρουφώντας μέσα την ξεχειλωμένη κοιλιά του, απόμεινε να κοιτάει τη Κυρία σαν ένα θαύμα. Έχοντας πάρει τη στάση ενός γερόγατου που ετοιμάζεται να ορμήξει, παρατηρούσε την παρουσία της γυναίκας στην πλαζ, τινάζοντας τον ιδρώτα από το μέτωπο και την αρχινισμένη ήδη φαλάκρα του, και δίχως να δίνει σημασία στη γυναίκα του και τους συγγενείς της. Και υπήρχαν λόγοι να την παρατηρεί κανείς. Η Κυρία φάνηκε απίστευτα ευλύγιστη. Γλιστρώντας με χάρη έξω από το ριχτό της φόρεμα, στάθηκε για μια στιγμή σε περισυλλογή, μετά δίπλωσε προσεχτικά

το φόρεμα στη τσάντα της πλαζ. Μετά... μετά – σιωπή, που ξαφνικά διακόπηκε από ένα σμήνος σπουργιτιών που κάθισαν στο χορτάρι δίπλα στην Κυρία και σώπασαν αμέσως μάλλον από θαυμασμό για το γαλατένιο λευκό σώμα της γυναίκας της αφρόκρεμας.

Κάποιος νεαρός άντρας που καθόταν στην ξαπλώστρα του κοντά στον Βσέβολοντ, λες και είχε ξυπνήσει ξαφνικά από λήθαργο, έκλεισε με δυσκολία το στόμα του, και ψιθύρισε δυνατά:

- Τι είν' αυτό; Θαύμα;
- Γυναίκα είναι, πρόφερε ανόητα ο Βσέβολοντ σε τόνο που δεν σήκωνε αντίρρηση.

Όμως ο γείτονας συνέχισε:

- Ναι! Βασίλισσα. Πρώτη φορά βλέπω μια βασίλισσα στην παραλία.
- Ο Βσέβολοντ πολύ θα το 'θελε να πλησιάσει την Κυρία και να της πει κάτι, να την

κοιτάξει στα μάτια, αλλά καταλάβαινε ότι δεν γινόταν να το κάνει αυτό, επειδή θα μπορούσε να προκαλέσει την οργή των άλλων αντρών.

Την ίδια στιγμή η Κυρία ψέκασε από ένα σπρέι το μαρμάρινο λευκό της σώμα με κάποιο υγρό και εκείνο αμέσως μπροστά στα μάτια τους άρχισε να παίρνει μπρούντζινο χρώμα

- Θα τρελαθώ! Ασότ, αγόρασέ μου και μένα ένα τέτοιο σπρέι, είπε

δυνατά η χοντρή ξανθιά, η σύντροφος του Ανατολίτη.

- Μμμ, έκανε βραχνά ο Ασότ, δίχως να παίρνει τα μάτια του από την Κυρία.
Το σόου της συνεχιζόταν. Η Κυρία πήρε ένα σακουλάκι κι άρχισε αργά να το

ξετυλίγει. Στο πακετάκι μέσα υπήρχε ένα κομμάτι ολόλευκο ύφασμα με δυο μακριές κορδέλες. Αφού τυλίχτηκε με το ύφασμα, η Μαντάμ έδεσε πρόχειρα τις κορδέλες στο στήθος της, φτιάχνοντας έναν υπέροχο φιόγκο. Όλες οι κινήσεις της ήταν κομψές και εκλεπτυσμένες κι ο Βσέβολοντ έπιασε τον εαυτό του να κάνει τις σκέψεις του σε στομφώδη έμμετρο στίχο:

Και ούτε που θα κατακτήσουμε της Ζωής ετούτης το μυστικό, της δοσμένης απ' τον Θεό,

Όπως και στους αιώνες δεν θα κατακτήσουμε το μυστήριο της γήινης αγάπης.

Προσεύχομαι με την καρδιά μου στη Γυναίκα σε αυστηρή απομόνωση:

Ω, Γυναίκα! Εσύ είσαι η Ζωή! Κι όλα σε σένα μόνον.

Ακούστηκε ξανά η φωνή της χοντρούλας:

- Ασότ. Αυτό μάλιστα! Θέλω κι εγώ το ίδιο παρεό.

- Εντάξει, πέταξε ο Ασότ χωρίς να παίρνει το βλέμμα του απ' την καλλονή.

Κι εκείνη, αφού πέρασε στον ώμο τη τσαντούλα της, προχώρησε με βήμα κολυμβήτριας προς τη θάλασσα, μα στο μονοπάτι για τους πεζούς έστριψε αριστερά και χάθηκε πίσω από το τείχος που σχηματίζανε οι ανθισμένοι θάμνοι. Αν και...Αν και του Βσέβολοντ του φάνηκε ότι την τελευταία στιγμή έστρεψε το κεφάλι της προς τη μεριά του και του χαμογέλασε ελαφρά.

Χαμός στην παραλία μετά που έφυγε!

- Καλλονή! Θαύμα! αναφώνησε ο γείτονας του Βσέβολοντ.
- Στρίγγλα! σφύριξε η γυναίκα του Ασότ.
- Νεράιδα! είπε σιγανά μια γιαγιά, που πήγαινε στη θάλασσα με τον εγγονό της.
- Πριγκίπισσα! φώναξε ένα κοριτσάκι γύρω στα εφτά. Είναι πριγκίπισσα, το διάβασα!

Μαμά, είναι πριγκίπισσα!

Ο Ασότ συνέχιζε να στέκεται όρθιος, σιωπηλός, αμήχανος, σαν μαρμαρωμένος, μέχρι που μια απ' τις γυναίκες του τον τράβηξε στην πολυάριθμη αυλή του. Εκεί συζητούσαν μεγαλόφωνα. Η γυναίκα του, με το γλυκό πρόσωπο των γυναικών του Ριζάν, άρχισε να του κάνει παρατηρήσεις και να του μιλά σε τόνο απαιτητικό. Ένας αδύνατος τύπος, μάλλον κι αυτός συγγενής, που τα είχε κι εκείνος χαμένα, προσπαθούσε να πείσει τον Ασότ για κάτι, κάποιες γυναίκες που δεν είχαν τίποτα το ξεχωριστό πάνω τους, τον διέκοψαν μη αφήνοντάς τον να τελειώσει τη φράση του, κι έκαναν τον Ασότ να γυρίσει το κεφάλι του προς το μέρος μιας κοπέλας γύρω στα είκοσι, με πλούσιο στήθος και υπέροχη κοιλιά, που προσπαθούσε να μετατρέψει την πετσέτα του ξενοδοχείου σε παρεό.

Ω, το παρεό! Είναι η μαγεία των γυναικών της Πολυνησίας! Κομματάκια από ύφασμα που καλύπτουν επιλεγμένα μέρη του σώματος. Παρεό; Σε οποιοδήποτε περίπτερο στις νότιες χώρες μπορείτε να αγοράσετε ένα ελαφρύ πολύχρωμο μαντήλι, να τυλίξετε με αυτό το σώμα σας και δένοντας κόμπο τις άκρες του, να το μετατρέψετε σε ανάλαφρο φόρεμα ή φούστα. Αυτό κάνουν από τα πολύ παλιά χρόνια οι αχνιστές καλλονές των τροπικών χωρών, αυτό κάνουν και οι σημερινές γυναίκες σε οποιαδήποτε παραλία.

«Ε, όχι, σκέφτηκε ο Βσέβολοντ, τα κορίτσια της Ταϊτής μάλλον δεν φορούσανε μπικίνι, το παρεό ήταν η μοναδική τους ενδυμασία». Ξαφνικά λες και είχε σκοντάψει καθώς έτρεχε, άρχισε να θυμάται πυρετωδώς. Η Κυρία είχε έρθει στην παραλία με ένα ημιδιαφανές πολύχρωμο παρεό, κι έμεινε με... Αλλά με τι είχε μείνει; Μα τι στο καλό, είχε βγάλει το μπικίνι και κάποια λεπτά στεκόταν εντελώς γυμνή; Ο Βσέβολοντ ήταν έτοιμος να βάλει στοίχημα ότι είχε τυλίξει το γυμνό κορμί της στο ολόλευκο ρούχο, όπως το κάνουν αυτό οι γυναίκες στην Πολυνησία, στην Αϊτή ή σε κάποια άλλη τροπική χώρα. Κάτω απ' το παρεό δεν υπήρχε κόκκινο μπικίνι. Δε υπήρχε γενικά κανένα μπικίνι! Όμως γιατί... γιατί δεν είχε προσέξει την Κυρία όταν έβγαζε τον στηθόδεσμο και το εσώρουχό της και τύλιξε το σώμα της με το μαντίλι; Και κανείς στην παραλία δεν το είχε προσέξει! Κανείς δεν την είχε δει να στέκεται κάποια λεπτά εντελώς γυμνή; Ομαδική αταραξία! Αλλά γιατί;

«Γερνάς, Μαρέγιεφ», είπε και πλησίασε στην ξαπλώστρα της Κυρίας. Στην τσάντα της είδε μέσα το κόκκινο μπικίνι. «Βλάκα, στραβέ, έβρισε με πάθος τον εαυτό του ο Μαρέγιεφ. Είχε τυλιχτεί με το παρεό και μετά έβγαλε ο μπικίνι της. Όλες οι γυναίκες αυτό κάνουν».

Χωρίς χρονοτριβή προχώρησε πιο κάτω προς την τέντα του Γιώργου.

-Γιώργο, τι ήταν αυτό;

-Για την Κυρία λες; Ήρθε σήμερα για πρώτη φορά στο ξενοδοχείο μας, απάντησε χαμογελώντας με κατανόηση ο Γιώργος, ένας άντρας γύρω στα σαράντα.

Τι περίεργο, είχε ονομάσει κι ο Γιώργος τη γυναίκα «Κυρία». Αλλά έτσι συνηθίζεται προσφωνούν μίαν άγνωστη.

- Και δεν έπιασες φιλίες μαζί της! Ξέροντάς σε εδώ και δέκα χρόνια, δεν μπορώ να πιστέψω ότι άφησες τέτοια ευκαιρία να χαθεί.

- Κόμπλαρα πρώτη φορά στη ζωή μου. Αφού δεν ήξερα τι να της πω.

- Γιατί;

- Μα είναι απίστευτα ωραία. Τόσο ωραίες δεν υπάρχουν.

- Πού πήγε;

- Δεν ξέρω. Αν δεν ήταν η δουλειά στη μέση, θα έτρεχα ξοπίσω της.

Όμως ο Βσέβολοντ δεν έτρεξε όχι επειδή θυμήθηκε την ποδάγρα του, αλλά επειδή δεν είχε νόημα. Τι να τον κάνει τον γέρο-άχρηστο μια νέα και εντυπωσιακή γυναίκα; Σε τι διαφέρει από τον χοντρό ανατολίτη. Στο ότι δεν έχει τόσο τεράστιο στομάχι; Στο ότι ο Βσέβολοντ κάνει διακοπές μόνος του, ενώ ο ανατολίτης με τη γυναίκα του κι ένα πλήθος συγγενείς του; Κάθισε ωστόσο στο παγκάκι πλάι στο μονοπάτι, κι έμεινε να περιμένει. Μα βέβαια, η Κυρία είχε πάει να περπατήσει και σίγουρα θα επέστρεφε στην ξαπλώστρα της. Κι όταν λοιπόν θα περνάει από μπροστά του, ο Βσέβολοντ θα της πει... Κι άρχισε νοερά να διαλέγει τις πρώτες λέξεις, με τις οποίες θα απευθυνόταν προς την καλλονή.

Μια ωραία γυναίκα μπορεί να ρίξει κάτω από τη σέλλα έναν άντρα ή να τον κάνει πιο δυνατό, και τότε εκείνος θα πετάξει χωρίς φτερά στον ουρανό, θα ανέβει στο Έβερεστ, θα κατακτήσει τον Βόρειο Πόλο ή θα αποκτήσει μυθικά πλούτη και θα ρίξει στα πόδια της γυναίκας όλη την υφήλιο. Αυτά σκεφτόταν ο Βσέβολοντ για να περάσει η ώρα σε αναμονή της γυναίκας που θα εμφανιζόταν στο μονοπάτι.

Ένας Κινέζος σοφός είχε πει ότι, αν περιμένεις πολλή ώρα στην όχθη του ποταμού, τότε το πτώμα του εχθρού σου θα περάσει από μπροστά σου πλέοντας. Κι αν κάθεις στο παγκάκι και περιμένεις την καλλονή, τότε αργά ή γρήγορα αυτή θα εμφανιστεί, και τότε θα έχεις κι εσύ την ευκαιρία σου. Στο μονοπάτι περπατούσαν τώρα γυναίκες και άντρες με κάτι φανταχτερές τσάντες, που στην αρχή δεν τους έδινε σημασία, αλλά ύστερα από λίγο άρχισε να προσέχει τα φανταχτερά γράμματά τους: "Dead Sea". "Beauty and Health", "Stop Age", "Care and Beauty".

«Εκπτώσεις καλλυντικών», σκέφτηκε, «είναι να τρελαίνεται κανείς! Πόσο οι άνθρωποι είναι ευάλωτοι στα διάφορα καλλυντικά που τους πλασάρουν λογής λογής απατεώνες». Θυμήθηκε που πριν δύο χρόνια στο κέντρο του Κάρολι Βάρι, έτρεξε από το τραπεζάκι με τα μπουκαλάκια και τα βαζάκια μια κοτσονάτη κυρία και χαμογελώντας γλυκερά, του είπε τραγουδιστά:

-Δώστε μου το χέρι σας. Δεν θα σας καθυστερήσω. Δώστε μου το χέρι σας και θα τα δείτε όλα μόνοι σας.

-Είμαι έτοιμος την καρδιά μου να σας δώσω, είχε αστερευτεί τότε ο Βσέβολοντ.

Η κυρία άλειψε τη ράχη της χούφτας του με μια πράσινη αλοιφή από ένα στρουμπουλό βαζάκι, και μετά από ένα λεπτό, αναφώνησε:

-Δέστε, δυο μεγάλες διαφορές! Το δέρμα σας νέωσε. Η αλοιφή με μέταλλα από τη Νεκρά Θάλασσα της εταιρείας «Ρεγκίνα» κάνει θαύματα.

- Ναι.. είχε πει μηχανικά ο Βσέβολοντ, δίχως να προσέξει εκείνες τις δύο μεγάλες διαφορές. – Μήπως κατά τύχη είστε από την Οδησό;

- Από το Ισραήλ είμαι. Στην Οδησό γεννήθηκα.

- Ω, πατριώτισσα. Η Οδησός είναι η αγαπημένη μου πόλη. Σπούδασα εκεί Ναυτιλιακά.

Και ξεκίνησε μια συζήτηση δυο ερωτευμένων με την Οδησό ανθρώπων. Ο Βσέβολοντ χαλάρωσε από τις αναμνήσεις της νιότης του για την παρέλαση καλλονών στη Ντεριμπάσοφσκαγια, και υπό την πίεση εκείνης της δυναμικής γυναίκας είχε αγοράσει μερικά πήλινα βαζάκια με αλοιφές για τα χέρια, για τα πόδια και για το πρόσωπο. Αρνήθηκε κατηγορηματικά να αποκτήσει κρέμες για τα ευαίσθητα σημεία, αν και η κυρία επέμενε να του τις συστήνει και μάλιστα ήταν έτοιμη να του κάνει και πρακτικά επίδειξη για τα καλά τους. Του γυάλισε τα νύχια των χεριών και τα πέρασε με ένα διαφανές βερνίκι και του έσταξε στα αυτιά κάποιες θαυματουργές σταγόνες που βελτιώνουν την ακοή. Έφυγε από κοντά της με πιο βαριές τις τσάντες αλλά με αρκετά πιο ελαφρύ το πορτοφόλι.

Διώχνοντας τις αναμνήσεις της βλακειάς του, ο Βσέβολοντ βρισκόταν σε αναμονή, όμως η Κυρία δεν έλεγε να εμφανιστεί. Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από τις μύτες των δέντρων, παρόλο που και η θάλασσα και η αμμουδερή παραλία κολυπούσαν ακόμα στο φως του που έδυε. Ο Βσέβολοντ επέστρεψε στο γρασίδι κάτω από τους φοίνικες. Καθώς περνούσε δίπλα από την ξαπλώστρα της Κυρίας, πρόσεξε έναν αθλητικής διάπλασης νεαρό που μάζευε προσεκτικά τα πράγματά της.

-Συγγνώμη, αυτά είναι τα πράγματα της Κυρίας. Κάπου θα πήγε, δεν άντεξε και είπε στα αγγλικά ο Βσέβολοντ

- Το ξέρω. Μην ανησυχείτε. Κάνει επίδειξη ομορφιάς στο “Amathus Beach Hotel”. Το δε βράδυ η Ρεγκίνα θα είναι στο φουαγιέ στο μεσοπάτωμα του ξενοδοχείου αυτού. Ελάτε στις επτά απόψε, τον προσκάλεσε ευγενικά ο νεαρός σε καλά ρωσικά.

Μη ξέροντας τι να σκεφτεί, ο Βσέβολοντ κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του.

Στις επτά το βράδυ κατέβηκε με το ασανσέρ στο φουαγιέ. Στο φουαγιέ συνωστιζόταν ο κόσμος. Ο Ανατολίτης Ασότ με τη γυναίκα του και το πολυπληθές συγγενολόι του. Ο γείτονας του

Βσέβολοντ στην παραλία, μερικές κοπελίτσες. Σύζυγοι. Στο κέντρο του πλήθους στεκόταν Εκείνη με γαλάζιο τουνίκ κα με λυτά τα σταχτιά μαλλιά της.

-«Αξιότιμοι κυρίες και κύριοι! απευθύνθηκε προς παρισταμένους η Κυρία, η εταιρεία “Regina Health and Beauty “ λανσάρει καινούργιες κρέμες με επιπρόσθετα μέταλλα της Νεκράς Θάλασσας! Τώρα θα σας δείξουμε πώς επενεργούν.»

- Έχετε μήπως και σπρέι για μπρούτζινο χρώμα; Το χρησιμοποίησατε στην παραλία, φώναξε η γυναίκα του Ασότ.

Η ομιλία της είχε μια αφύσικη προφορά.

- Ναι έχουμε τα πάντα για σας.

Η Κυρία ψέκασε από ένα μπουκαλάκι λίγο υγρό στο ηλιοκαμένο της χέρι. Σε λίγο το ηλιοκαμένο της χέρι έγινε σαν κατάλευκο μάρμαρο.

«Ποιο νόημα έχει να λευκαίνεις το δέρμα σου μετά από ηλιοθεραπεία; Αν και φαίνεται να ξέρει τι κάνει η γυναίκα», σκέφτηκε ο Βσέβολοντ.

-Μόλις ήρθατε σήμερα; η Κυρία απευθύνθηκε με γλυκερή φωνή σε μια κοκκινομάλλα κοπέλα με λευκό δέρμα. – Από πού είστε;

- Από το Μούρμανσκ, απάντησε ζωηρά εκείνη.

- Α, γι’ αυτό είστε τόσο ασπρουλίτσα. Στην Κύπρο ο ήλιος είναι πολύ επιθετικός, να προσέχετε. Για να αποκτήσετε ηλιοκαμένο δέρμα, αλλά να μην καείτε, δεν είναι αρκετές ούτε δυο βδομάδες, ενώ με την κρέμα τη εταιρείας μας θα αποκτήσετε αμέσως φυσικό ηλιοκαμένο χρώμα. Ελάτε κοντά μου.

Η κοπέλα πλησίασε δειλά την Κυρία.

- Μη φοβάστε. Δεν πρόκειται να σας κρατήσω για πολύ. Πώς σας λένε;

- Σφιέτα, απάντησε επιφυλακτικά η κοκκινομάλλα.

-Εγώ είμαι η Ρεγκίνα. Κοιτάχτε, Σφιέτοτσκο, πώς το λευκό σας δέρμα, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα θα αποκτήσει ένα όμορφο ηλιοκαμένο χρώμα, όπως ο δικό μου.

Η Κυρία άλειψε το ένα χέρι της Σφιέτας με κρέμα από ένα βαζάκι, και μέσα σε λίγο διάστημα το λευκό δέρμα του χεριού μπροστά στα μάτια του κοινού απέκτησε ένα υπέροχο όμορφο ηλιοκαμένο χρώμα.

Η γυναίκα του Ασότ αναστέναξε με θαυμασμό και τράβηξε τον άντρα της από το μανίκι

- Ασότ θέλω αυτή την κρέμα.

- Αχά... απάντησε ο Ασότ, δίχως να σηκώνει το βλέμμα του απ’ τη Κυρία.

Την ίδια στιγμή η κοκκινομάλα κοιτούσε παρακλητικά την Κυρία.

- Δεν μπορώ να περιφέρομαι με μόνο το ένα χέρι ηλιοκαμένο.

-Μη φοβάστε, Σφιέτοσκα, έχουμε αρκετές κρέμες. Πηγαίνετε στον Νταβίντ, τον ειδικό μας, και της έδειξε προς τη μεριά του παλιού μας γνωστού νεαρού που στεκόταν στον πάγκο με τα μπουκαλάκια.

Όλοι τρέξαν ευθύς στον Νταβίντ, εκτός από τον Βσέβολοντ και τον Ασότ που ανέπνεε με θόρυβο. Ο τελευταίος στεκόταν σαν στήλη άλατος ή σαν να είχε παραλύσει από την ομορφιά της Κυρίας ή εντυπωσιασμένος από τη δράση της κρέμας της.

Η Κυρία κοίταξε τον Βσέβολοντ ενθαρρυντικά:

- Κι εσείς, νεαρέ; Επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τη θαυματουργή κρέμα μας.

Ο Βσέβολοντ στ' αλήθεια ένωσε νεαρός.. Αφού μια τέτοια εκθαμβωτική καλλονή το λέει, μάλλον έτσι θα είναι. Και της επέτρεψε να του προτείνει ό,τι ήθελε και όσα φαίνεται της επέτρεπαν οι άλλοι μια και τους ήταν άχρηστο το εμπόρευμα, ενώ ο Βσέβολοντ τα αγόρασε όλα: και τις κρέμες και τις αλοιφές και τα σπρέι...

«Καλά θα ήταν να φωτογραφηθώ με την Κυρία και να αναρτήσω τις φωτογραφίες στο φέισμπουκ, σκέφτηκε ο Βσέβολοντ και άνοιξε το άιπαντ του.

-Θέλετε να βγάλετε φωτογραφία μαζί μου; ακούστηκε η γλυκιά φωνή της Κυρίας. Δώστε το άιπαντ στον φίλο μας κι εσείς ελάτε κοντά μου. Ελάτε, μην ντρέπεστε. Μ' αρέσει να βγάλω φωτογραφία με έναν τόσο επιβλητικό άντρα.

- Βασίλισσα! αναφώνησε ο Ασότ, ο οποίος αφού ήταν Κυρίας θέλημα, έγινε και φίλος. – Όλα θα τα κάνω! Και στα χέρια μου θα σας σηκώνω!

Ο Βσέβολοντ με μεγάλη δυσκολία κατάφερε να εξηγήσει στον Ασότ ποιο κουμπί έπρεπε να πατήσει στο άιπαντ.

Αργότερα, καθισμένος στο δωμάτιό του, παρατηρούσε έκπληκτος τις φωτογραφίες. Να τος που στέκεται πλάι στην εκτυφλωτικά ωραία Κυρία μέσα στο λευκό παρεό. Αναψοκοκκίνησε μάλιστα από αυτό που έβλεπε. Μα τι είχε γίνει; Θυμόταν πάρα πολύ καλά ότι η Κυρία φορούσε γαλάζιο παρεό και όχι λευκό. Πώς έγινε αυτό; Μήπως άραγε οι κρέμες επηρεάζουν και την φωτοτεχνολογία;

Για ώρα δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κάποια στιγμή κοντά στα μεσάνυχτα, χτύπησε το τηλέφωνο.

-Βσέβολοντ, η Ρεγκίνα είμαι, θα μπορούσατε να κατεβείτε στο μπαρ;

-Η Ρεγκίνα; Ναι, ναι! Έρχομαι. Τώρα αμέσως! βιάστηκε να απαντήσει, χωρίς πλέον καμιά έκπληξη και έτοιμος να πηδήξει απ' το μπαλκόνι του πέμπτου ορόφου και να τρέξει με γοργό καλπασμό στο μπαρ εκείνο, που να πάρει ο διάολος.

Το πρωί ξύπνησε στο δωμάτιό του ανάμεσα σε πολυάριθμες σακουλίτσες με βαζάκια και μπουκαλάκια της εταιρείας καλλυντικών “Regina Health & Beauty». Στο μπάνιο το μάτι του έπεσε σ’ εκείνο το εκθαμβωτικό λευκό παρεό της παραλίας...όμως τι του είχε συμβεί το περασμένο βράδυ, αδύνατον να θυμηθεί. Να είχε έρθει άραγε στο δωμάτιό του η Κυρία; Μα κι αν είχε έρθει, θα έφευγε γυμνή;

Στο διπλανό μπαλκόνι μια αντρική φωνή με ανατολίτικη προφορά, φαλτσάροντας αλύπητα, τραγουδούσε ένα γνωστό ελαφρό τραγουδάκι:

Αχ, τι γυναίκα, τι γυναίκα,
Να ‘χα κι εγώ μια σαν κι αυτή...

ΣΥΓΧΩΡΑ ΜΕ, ΜΑΡΙΑ!

Η γυναίκα του η Τζούντιθ πήγε στο Λονδίνο, στα παιδιά τους, κι αυτός, ο Νίκος, είναι ελεύθερος σαν πουλί. Η Τζούντιθ και οι στενοί συγγενείς του έτσι ακριβώς τον φωνάζουν, όπως παιδί έτσι τον φωνάζανε και ο πατέρας με τη μητέρα του. Το πλήρες όνομά του είναι Νικόλαος, ένα αρκετά διαδεδομένο ελληνικό όνομα στην Κύπρο. Οι φίλοι του τον λένε Νίκο. Ο Ρώσος φίλος του, ο Αλεξάντρ, τον πειράζει τραγουδώντας του ένα ρωσικό τραγουδάκι: «Κόλια, Κόλια, Νικολάσα... γαλάζια καμπανούλα». Όταν κατάλαβε τι είναι η καμπανούλα, του είπε:

- Άλεξ, δε μ’ αρέσει αυτό το τραγούδι. Αυτό το γαλάζιο λουλουδάκι... Μπρρρ...

-Είναι γνωστό τραγούδι στη Ρωσία. Υπάρχει και κινηματογραφική ταινία. Σ’ αυτό η ηρωίδα τραγουδάει τον έρωτά της για τον Κόλια-Κόλια-Νικολάσα. Και του Κόλια, κρίνοντας από το έργο, του αρέσει και το τραγούδι και το κορίτσι. Εσένα δεν σ’ αρέσει το όνομα; Γιατί;

- Ούτε σε τραγούδι δεν θέλω να με λένε γαλάζιο λουλουδάκι.

- Ωραία, δεν θα σου το ξανατραγουδήσω, γελάει ο Αλεξάντρ.

Την τελευταία φορά είχαν συναντηθεί στον Πύργο ένα βράδυ για φαγητό «Στης Γιώτας», μια χωριάτικη ταβέρνα. Ο Άλεξ είχε φέρει μαζί του κι ένα ζευγάρι από το Κίεβο. Εκείνος είναι δικηγόρος, η δεύτερη γενιά στην οικογενειακή επιχείρηση. Την είχε ιδρύσει κάποτε ο πατέρας του και την είχε κληρονομήσει αυτός, ο Ντμήτρι. Και η Όλια είναι διευθύντρια σε κάποια γερμανική αντιπροσωπεία, που εμπορεύεται οικοδομικά υλικά. Είναι νέοι άνθρωποι, πετυχημένοι. Δυστυχώς δεν μιλάνε αγγλικά, παρόλο που καταλαβαίνουν τα πάντα.

-Με λένε Νίκο, συστήθηκε στα ρωσικά, ή Κόλια-Κόλια- Νικολάσα, όπως με λέει ο Αλέξης.

-Πού θα συναντηθούμε; συνέχισε το τραγούδι η Όλια.

Υπήρχε κέφι και γέλιο. Οι Ρώσοι ξέρουν να διασκεδάζουν.

Το Σαββάτο το πρωί, πριν ακόμα ανατείλει ο ήλιος, ο Νίκος μας, γεμάτος δυνάμεις και ευχαριστημένος με τον εαυτό του, οδηγούσε ένα παλιό τζιπ σε έναν ορεινό δρόμο που είχε το μαύρο του το χάλι. Πήγαινε για να δουλέψει στο κτήμα του στο βουνό, προτού πιάσει η ζέστη. Είχε να μεταφέρει τις πέτρες για τα θεμέλια του νέου του σπιτιού. Η διάθεσή του ήταν τέλεια, έχοντας προκαταβολική χαρά για τη δουλειά που θα έκανε.

Σε μια κλειστή στροφή φρενάρισε απότομα, δίχως να καταλαβαίνει γιατί το έκανε αυτό. Ένα αίσθημα εσωτερικής ταραχής τον κατέλαβε ξαφνικά. Μια ανησυχία ανάμεικτη με φόβο. Μετά άρχισε να θυμάται ότι μπροστά του, από το πουθενά, είχε εμφανιστεί μια γυναίκα, πλαισιωμένη από τον ήλιο. Στεκόταν με τα χέρια ανοιχτά, κι αφού φωτίστηκε για μια στιγμή, εξαφανίστηκε. Ο Νίκος δεν είχε

προλάβει να καταλάβει τίποτα, να συνειδητοποιήσει, δεν συγκράτησε το πρόσωπό της. Δεν μπορούσε ούτε μετά να θυμηθεί αν είχε δει το πρόσωπό της, ωστόσο τα χέρια της ολάνοιχτα τα θυμόταν. Η φιγούρα της είχε το σχήμα του σταυρού, με τα λευκά μαλλιά της να πέφτουν στους ώμους της. Άραγε να την είχε φανταστεί; Ο Νίκος δε πίστευε σε θαύματα και τώρα γεμάτος ανησυχία κοίταζε μπροστά του τον δρόμο, όμως τίποτα το ασυνήθιστο δεν έβλεπε. Τι να ήταν άραγε; Η φαντασία του! Συνέχισε προσεκτικά τον δρόμο του, παρατηρώντας κάθε πέτρα που συναντούσε, αλλά γρήγορα αναγκάστηκε να σταματήσει ξανά.

Πάντως, κάτι διακρινόταν στον δρόμο μπροστά. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και πλησίασε, στην άκρη του δρόμου ήταν πεσμένος ένα άνθρωπος χωρίς σημεία ζωής. Έτρεξε κοντά του με όλη του τη δύναμη και σταμάτησε σαν κεραυνόπληκτος. Πίσω από μια πέτρα, πάνω στο ξερό χορτάρι ήταν ξαπλωμένη φαρδιά πλατιά μια κοπέλα. Έμεινε άφωνος από κάποια υπερφυσική ομορφιά του προσώπου της. Γονάτισε και πήρε τον σφυγμό της. Ο σφυγμός της ήταν αδύνατος αλλά σταθερός. Γύρισε στο αυτοκίνητο να πάρει τη τσάντα των πρώτων βοηθειών. Προσπάθησε με καμφορούχο οινόπνευμα να επαναφέρει την κοπέλα στις αισθήσεις της. Σύμφωνα με τους κανόνες και τη λογική θα έπρεπε να καλέσει ασθενοφόρο, να τηλεφωνήσει στην αστυνομία, έτσι έβγαλε το κινητό του... Όμως ξαναγύρισε στο αυτοκίνητο, πήρε ένα μπουκάλι με νερό και ράντισε το πρόσωπο της κοπέλας. Τα μεγάλα, σαρκώδη χείλη της ρίγησαν, μήπως όμως του φάνηκε; Μικρή, ίσια μύτη, ψηλό μέτωπο, τα κόκκινα μαλλιά της παραδόξως ήταν προσεχτικά χτενισμένα. Αυστηρό σκούρο μπλε ταγιέρ και στα πόδια συνηθισμένα αθλητικά παπούτσια! «Κάτι δεν πάει καλά, σκέφτηκε ο Νίκος, δεν μπορεί σ' αυτό το ερημικό μέρος να βρίσκεται αυτή η κοπέλα. Μόνη στον δρόμο και αναίσθητη. Τι γυρεύει άραγε εδώ;» Επειδή ο Νίκος ήταν άνθρωπος αποφασιστικός, ανέλαβε αμέσως δράση. Σήκωσε την κοπέλα στα χέρια και την τοποθέτησε προσεχτικά στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Φυσικά πρώτα την εξέτασε όσο ήταν δυνατόν, και δεν βρήκε καμιά πληγή. Πουθενά δεν υπήρχε αίμα, ούτε και γδαρσίματα φαινότουσαν πουθενά. Μέχρι το εξοχικό του που διέθετε και πηγάδι, ήταν λιγότερο από ένα χιλιόμετρο. Κι εκεί είχε κι ένα μικρό σπιτάκι με όλες τις ανέσεις και με κρεβάτι. Εκεί θα μπορέσει να δώσει στην κοπέλα τις πρώτες βοήθειες, αν χρειαστεί. Θα συνέλθει και τότε θα σκεφτεί τι θα την κάνει. Κι αν;.. Τι κι αν; Αφού ο ίδιος είναι τμηματάρχης σε μια μεγάλη φαρμακευτική αμερικάνικη εταιρεία στην Κύπρο. Είχε σπουδάσει στο Λονδίνο, και εδώ και 30 σχεδόν χρόνια ασχολείται και ο ίδιος με τις επιχειρήσεις στην Κύπρο. Αυτός, ο Νίκος, είναι ο προμηθευτής φαρμάκων της κυβέρνησης. Όλα γίνονται μέσω της εταιρείας του. Έχει γυναίκα, που τη λατρεύει, και δύο γιους. Ο μεγάλος, ο Τζόνναθαν, έχει βγάλει το πανεπιστήμιο στο Λονδίνο και εργάζεται ήδη σε μια ελεγκτική εταιρεία, ενώ ο μικρότερος, ο Κρίστιαν τελειώνει το πρώτο έτος του πανεπιστημίου, είναι ερωτευμένος με την τεχνολογία, ένας φέρελλις μηχανολόγος. Ο Νίκος είχε επιτύχει στη ζωή του! Έχει δικό του σπίτι. Χαίρει εκτίμησης και σεβασμού από φίλους και γείτονες. Και να τώρα μια απόλυτα απίστευτη περιπέτεια: σ' έναν ερημικό δρόμο βρίσκει μια πανέμορφη άγνωστη κοπέλα και τη σώζει. Ναι, ναι, τη σώζει! Γιατί, αν δεν ήταν αυτός, ποιος ξέρει τι θα πάθαινε μόνη της στα βουνά. Μπορούσε να τη δαγκώσει φίδι. Μπορούσε κάποιος να την πατήσει με το αυτοκίνητο. Παρόλο που τα αυτοκίνητα εδώ είναι λιγοστά, όλα μπορούν να συμβούν. «Κι αν είναι άρρωστη; Κι αν έπαθε καμιά κρίση; Αν έχει αδύνατη καρδιά; Κι εγώ την πάω στο άγνωστο αντί να καλέσω ασθενοφόρο και να τηλεφωνήσω στην αστυνομία...», φωτίστηκε ξαφνικά η σκέψη του αντικρίζοντας τις καγκελόπορτες του εξοχικού. Σταμάτησε το αυτοκίνητο για να τις ανοίξει κι έμεινε άφωνος απ' την έκπληξή του. Η κοπέλα καθόταν στο κάθισμα και τον κοίταγε κατάματα χωρίς να ανοιγοκλείνει τα τεράστια γαλάζια μάτια της.

- Πώς αισθάνεστε; τη ρώτησε ο Νίκος στα αγγλικά.

Ούτε λέξη για απάντηση. Η έκφραση του προσώπου της δεν άλλαξε. Άνοιξε την πίσω πόρτα, άγγιξε το χέρι της κοπέλας και κατάλαβε ότι δεν είχε τις αισθήσεις της, όμως πώς δεν την είχε ακούσει, δεν είχε προσέξει πως είχε συνέλθει και είχε καθίσει στο κάθισμα;

Δεν οδήγησε το αυτοκίνητο μέσα στην αυλή. Άνοιξε τις καγκελόπορτες με πρόθεση να μεταφέρει την άγνωστη στα χέρια του στο σπίτι. Έπρεπε να την κουβαλήσει γύρω στα πενήντα μέτρα ανήφορο, όμως αυτό δεν τον πείραζε. Ξαφνικά σκέφτηκε: «Λες να κοιμάται;» Συμβαίνει αυτό όταν οι άνθρωποι κοιμούνται βαθιά, μπορούν να σηκωθούν και μάλιστα να προσπαθήσουν να πάνε κάπου. «Τι ηλίθιος είμαι που δεν το σκέφτηκα αμέσως; Ύπνος είναι, λήθαργος ίσως;» σκέφτηκε, όμως δεν χάρηκε.

Μετέφερε την κοπέλα στο σπιτάκι και την ξάπλωσε προσεκτικά στο κρεβάτι. Της έβγαλε τα αθλητικά παπούτσια, την ανασήκωσε λιγάκι και της έβγαλε και το μοδάτο σακάκι. Ξέσφισε τη λεπτή δερμάτινη ζωνίτσα στη μέση της φούστας της, άναψε τον αεριστήρα. Στάθηκε δύο λεπτά θαυμάζοντας το πρόσωπό της, χλωμό όμως τόσο ελκυστικό. Τα μάτια του προσώπου ψηλά, να προεξέχουν ελαφρά, τα μάτια καλυμμένα με τις βλεφαρίδες σαν βεντάλιες. Πότε πρόλαβε να τα κλείσει; Στο αυτοκίνητο καθόταν με ανοιχτά μάτια. Όμως τα πιο εκφραστικά ήταν τα χείλη της, κάτι που πρόσεξε αμέσως. Δεν ήταν βαμμένα όμως δείχνανε πολύ εκφραστικά πάνω στο συμμετρικό προσωπάκι της, ελαφρά ανασηκωμένα σαν δαμάσκηνα... Πάντοτε πρόσεχε τα γυναικεία χείλη. Τα κορίτσια με τα λεπτά χείλια δεν του αρέσανε ποτέ. Ενώ αυτά τα χείλη είναι η ίδια η τελειότητα. «Ποιος άραγε να τα φιλά;» σκεφτόταν με ζήλια. Έσκυψε και αφουγκράστηκε την αναπνοή της κοπέλας. Όχι, ήταν αδύνατο να πιάσει την αναπνοή της, όμως το καθρεφτάκι που έβαλε μπροστά στα μισάνοιχτα χείλη της σκεπάστηκε με υγρασία. Ναι, η κοπέλα κοιμόταν. Θα μπορούσε να μείνει εκεί για ώρα θαυμάζοντας το πρόσωπό της, αλλά καασλάβαινε ότι έπρεπε να πάει να κάνει τις δουλειές του.

Ο Νίκος βγήκε ανόρεχτα από το δωμάτιο. Πίσω απ' τα βουνά ξεπρόβαλε ένας τεράστιος ήλιος, σύρθηκε πάνω απ' τις βουνοκορφές και βιάστηκε ν' ανέβει ψηλά. Τουλάχιστον έτσι του φάνηκε του Νίκου. Πόσο αγαπούσε αυτές τις στιγμές της ανατολής του ήλιου! Λάλησε ο Κάμερον ο κόκορας. Πανέμορφος! Η Τζούντιθ αγαπάει πολύ τον κόκορα, της θυμίζει με το στιλ του κάποιον τύπο από το Λονδίνο. Πέρυσι ένας αετός κατασπάραξε όλες τις κότες, όμως ο κόκορας δεν παραδόθηκε. Τη νύχτα κοιμόταν σε έναν ψηλό πάσσαλο, ελέγχοντας τον χώρο. Τη νύχτα οι αετοί δεν πετάνε, όμως εμφανίζονται οι αλεπούδες, κι αυτές οι παμπόνηρες ώ, πόσο κυνηγούν τις κότες! Στην αρχή ο Νίκος είχε νομίσει πως είναι οι αλεπούδες που ρημάζουν το κοτέτσι και μάλιστα σκεφτόταν να βάλει παγίδες. Φάνηκε όμως ότι οι αλεπούδες είναι πέραν πάσης υποψίας. Έχουν αρκετό θήραμα στη φύση: λαγούς, ποντίκες και τους άγαρμπους φασιανούς. Ο Στέλιος του το είπε. Αυτός είναι μανιώδης κυνηγός και μανιταροσυλλέκτης, έχει φάει τα βουνά με το κουτάλι και γνωρίζει τα πάντα για την πανίδα και τη χλωρίδα.

-Δες τον ουρανό, Νίκο, την ανατολή και θα δεις οπωσδήποτε αυτόν που πειράζει τις κότες σου, τον συμβούλεψε ο Στέλιος, όμως την ανατολή, πριν ανατείλει ο ήλιος να είσαι εκεί.

-Εντάξει, Στέλιο, θα πάω αύριο το πρωί, είχε πει τότε ο Νίκος, και κράτησε τον λόγο του.

Τότε λοιπόν είχε προσέξει ψηλά στον ουρανό τον αετό, και μάλιστα τη στιγμή της επίθεσής του εναντίον του κόκορα. Είδε ότι ο Κάμερον του γύρισε την πλάτη κα μ' ένα πήδημα βρέθηκε κάτω από το σκέπαστρο. Θα 'λεγε κανείς, γιατί ο κόκορας δεν έμεινε κι αυτός κάτω από το σκέπαστρο με τις κότες και προτιμούσε να κρατάει τσίλιες κάτω από τον ουρανό. Κι όμως αυτός μέχρι σήμερα κράζει. Οι ανόητες κότες αλλάζουν αλλά ο κόκορας μένει. Φέτος, μέχρι την άνοιξη είχε φέρει καινούργιες κότες κι αρχίσανε κιόλας να γεννούν κάτι μεγάλα άσπρα αυγά. Ευτυχώς ο αετός κάπου εξαφανίστηκε, δεν εμφανίζεται πια στον ουρανό. Μπορεί να εγκατέλειψε τα μέρη αυτά; Εκτός από κότες, ο Νίκος έχει εδώ

και χήνες και πάπιες. Πρόσφατα μάλιστα ένα ζευγάρι χήνες απέκτησαν νέους απογόνους. Του Νίκου του αρέσει να παρατηρεί αυτά τα μικρά.

Χτες ο Νίκος δεν είχε έρθει στο εξοχικό, γι' αυτό πήγε αμέσως να δει αν είχε αυγά. Ναι, είχε, μάζεψε δέκα και τα έβαλε σε ένα καλαθάκι... Μισάνοιξε προσεχτικά την πόρτα. Η κοπέλα βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι στην ίδια στάση. Όμως πάλι κάτι σαν να μην ήταν έτσι ακριβώς; Τι; Άρχισε να την περιεργάζεται προσεχτικά και μετά κατάλαβε ότι ήταν ξαπλωμένη με το κεφάλι γερμένο στο πλάι, όπως την είχε αφήσει, όμως τα ρούχα της δεν ήταν τα ίδια. Η φουστίτσα χρώματος ασημί και η ζώνη ταιριάζανε. Το σακάκι στην καρέκλα, και αυτό χρώματος ασημί με νερά. Και τα αθλητικά; Μα όχι, τα αθλητικά ήταν τα ίδια! Μήπως όμως δεν ήταν τα ίδια; Οι ρόμβοι στους αστραγάλους ήταν μάλλον γαλάζιοι με φόντο το λευκό χρώμα του υπόλοιπου παπουτσιού, ενώ τώρα ήταν ασημένιοι. Μπορεί να του είχε φανεί; Βέβαια, θα μπορούσε! Αλλά το ταγιέρ; Το ταγιέρ είχε χρώμα σκούρο μπλε, ενώ τώρα ήταν ασημί με νερά. Πώς μπορεί να συμβαίνει αυτό; Να μπήκε δηλαδή κάποιος και να άλλαξε τα ρούχα στην αναίσθητη κοπέλα; Μα όχι, ανοησίες είναι. Η φαντασία του! Μετά κατάλαβε ότι είχε ανατείλει ο ήλιος και οι ακτίνες του περνώντας μέσα από το παράθυρο, πέφτανε πάνω στα ρούχα της, αλλάζοντάς τους το χρώμα. Το ύφασμα αλλάζει χρώμα στο φως του ήλιου. Και τι δεν σοφίζονται οι σχεδιαστές για τις σημερινές μοντέρνες κοπέλες. Ναι, μα η κοπέλα δεν είχε φανερωθεί μέσα απ' το ηλιακό φως σαν τον Δία μέσα απ' τη χρυσή βροχή. Όχι, του Νίκου ούτε που θα του περνούσε η ιδέα περί θεϊκής προέλευσης του κόσμου, είχε μεγαλώσει εδώ, από παιδί είχε χορτάσει να ακούει μύθους και παραμύθια και τώρα πιστεύει μόνο στον εαυτό του. Όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο αυτό έχουν τη γήινη προέλευσή τους και τη δική τους λογική να αλλάζουν. Είναι άθεος, στην εκκλησία δεν πάει, δεν πιστεύει στις κατηχήσεις των παπάδων, δεν πιστεύει στη μοίρα και στα λουπά. Πρέπει να δουλεύει. Να αγαπά την οικογένειά του και να τη φροντίζει. Ο πατέρας του καταγόταν από φτωγή οικογένεια, όμως χάρη στο πηγαίο μυαλό και στην αντίληψή του, εκπαιδεύτηκε φαρμακοποιός. Ονειρευόταν να γίνει δικηγόρος, μάλιστα μετά που τελείωσε το σχολείο, πήγε στο Λονδίνο να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο, αλλά όταν κατάλαβε τι λεφτά χρειαζόνταν για τις σπουδές του, επέστρεψε στην Κύπρο, παντρεύτηκε κι άρχισε να ασχολείται με την επιχείρηση φαρμακείου. Και τα κατάφερε αρκετά καλά, δηλαδή είχε όλη του τη ζωή ένα μικρό φαρμακείο στον εμπορικό τομέα της παλιάς Λεμεσού. Έκτισε και ένα γερό σπίτι εκεί κοντά και έκαναν με τη γυναίκα του τρεις γιούς. Δυστυχώς ο αδερφός του Νίκου, ο Άγγελος, ένας προικισμένος λογιστής, είχε φύγει απ' τη ζωή πριν λίγα χρόνια. Κι ο πατέρας του, σε ηλικία ενενήντα δύο χρόνων, αποσύρθηκε σε άλλους κόσμους. Ενώ το φαρμακείο είναι στη θέση του. Μήπως άραγε να ασχοληθεί με το φαρμακείο όταν θα συνταξιοδοτηθεί; Κανένας μυστικισμός δεν χωράει στον κόσμο αυτό. οι άνθρωποι έζησαν πριν από εμάς, έτσι ζούνε σήμερα και με τους ίδιους νόμους θα συνεχίσουν να ζουν. Πρέπει κανείς να εργάζεται, και σ' αυτό βρίσκεται η ουσία αυτής της ζωής. Ο Νίκος δουλεύει στην εταιρεία, μετά τη δουλειά, στον κήπο και στο εξοχικό. Ο πατέρας του του είχε προσφέρει τη μόρφωση, τα υπόλοιπα τα απέκτησε με τον κόπο του. Ο κόσμος είναι σκληρός και κατανοητός. Τους αδύνατους δεν τους ανέχεται. Ο ρομαντισμός είναι μια επινόηση. Η Τζούντιθ είναι που πιστεύει στους αγγέλους και λέει πως οι άγγελοι πιστεύουν σ' αυτήν. Σοφό; Μα αυτή είναι η Τζούντιθ, στον κόσμο της. Τα βράδια παίζει πιάνο, ζωγραφίζει πίνακες και διαβάζει ποιήματα αρχαίων ποιητών. Γι' αυτήν ό,τι και να συμβεί σ' αυτό τον κόσμο, όλα είναι υπέροχα. Πώς πέρασες την ημέρα σου, Τζούντιθ; Η απάντηση πάντα η ίδια: Lovely!

Ο Νίκος καθόταν στην αυλή και προσπαθούσε να κατανοήσει τα νέα δεδομένα και να αποφασίσει πώς θα προχωρούσε. Κάθε λίγο έριχνε μια ματιά στο σπίτι, όμως η κοπέλα ήταν ξαπλωμένη στην ίδια στάση. Τάισε τα πουλερικά. Πότισε τον μίνι λαχανόκηπο: λίγες αγγουριές, ντοματιές, μια λωρίδα, κι ένας υπέροχος θάμνος λουίζας. Πέρασε το χέρι του πάνω από τα φύλλα κι

αμέσως ένωσε το άρωμά της, δυνατό και τόσο ευχάριστα αναγνωρίσιμο. Έκοψε κάνα δυο κλωναράκια δυόσμο και πήγε το ευωδιαστό μπουκετάκι μέσα στο σπίτι.

Να και ο ήλιος στο ζενίθ, η θερμοκρασία αγγίζει τους τριάντα βαθμούς, όμως για μέσα Ιουνίου ο καιρός είναι υποφερτός. Ο Νίκος δεν μπορούσε να ασχοληθεί με τίποτα, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί, όλες του οι σκέψεις στριφογύριζαν γύρω από την κοπέλα. Να τηλεφωνούσε στην αστυνομία; Στους γιατρούς; Μα στο μυαλό του καρφωμένη η ίδια σκέψη: απελπιστικά ωραία... Κι αυτά τα ρούσα μαλλιά, τα χτενισμένα στρωτά και μαζεμένα αλογοουρά τον γεμίζανε μεγάλη ταραχή. Ο Νίκος ποτέ του δεν είχε περιπετειούλες εκτός γάμου, όμως τώρα...σχεδόν την ερωτεύτηκε τη Μαρία. Αυτό το όνομα έδωσε στην άγνωστη. Άσχετο ποια είναι. Άσχετο πώς είναι. Το πρόσωπο αυτό μπορούσε να το κοιτάει, δίχως να παίρνει τα μάτια του, σαν εικόνα.

«Κι αν είναι μια κανονική πόρνη;» του πέρασε ξαφνικά η σκέψη. «Τη φέρανε και την πετάξανε στα βουνά για κάτι που τους έφταιξε». Όχι, αυτές δεν τις πετάνε, αυτές τις αγαπάνε, εξαιτίας τους σκοτώνονταν πριν σε μονομαχίες, φεύγανε στον πόλεμο, έκαναν τρελά πράγματα. Τέτοιες βασίλισσες εξουσιάζουν τους άντρες. Πού να ήξερε αυτός. Η αλήθεια να λέγεται, ο Νίκος ερωτική ποίηση δεν έτυχε να διαβάσει. Η Τζούντιθ εντυπωσιάζεται εύκολα και πάντα του τα μεταφέρει όλα, αυτός θεωρεί τον εαυτό του έναν κυνικό πρακτικό άνθρωπο. Γιατί να ερωτευτεί μια τέτοια ξένη γυναίκα, αφού έχει τη Τζούντιθ; Τη Τζούντιθ αγαπά! Την αγαπά για την αφοσίωσή της, για τη φροντίδα της σ' αυτόν και τα παιδιά. Όμως... Φοβόταν και να παραδεχτεί μέσα του ότι την είχε ως φαίνεται ερωτευτεί διαφορετικά, κάπως αλλιώς. Πώς κάπως αλλιώς; Δεν ήξερε πώς.

Η ώρα πέρασε σαν μια στιγμή και να που ο ήλιος είναι κιόλας έτοιμος να δύσει. Και η κοπέλα συνεχίζει να κοιμάται, όλο να κοιμάται. Είχε σκεφτεί αρκετές φορές να τηλεφωνήσει, να ζητήσει από κάπου βοήθεια, μα την τελευταία στιγμή κάτι τον σταμάταγε.. παρά τη ζέστη το δωμάτιο παρέμενε δροσερό, μύριζε ο δυόσμος.. του φάνηκε πως η μυρωδιά του βασιλικού είχε γίνει αρκετά πιο έντονη. Η αναπνοή της κοπέλας έγινε βαθιά, το πρόσωπό της έγινε ρόδινο., τα χείλη της μισάνοιξαν ελαφρά, λες και χαμογελούσε. Όμως όχι, η κοπέλα συνέχιζε, ε, όχι και να κοιμάται! Τι της συμβαίνει; Πήρε προσεχτικά το χέρι της και μέτρησε τον σφυγμό της: η καρδιά της χτυπούσε πιο καθαρά, πιο ρυθμικά. Η στάση της είχε αλλάξει. Τώρα ήταν ξαπλωμένη με το μάγουλο στο μαξιλάρι, σχεδόν στο πλευρό, μαζεύοντας ελαφρά τα γόνατά της. «Θα την περιμένω ως το πρωί, ας κοιμηθεί!...» σκέφτηκε ο Νίκος διώχνοντας κάποιες αχρείαστες σκέψεις.

Οι γνώσεις του περί ιατρικής ήταν εκείνες του πανεπιστημίου. Ήξερε ότι μετά από άγχος, ο άνθρωπος μπορεί να κοιμάται ένα εικοσιτετράωρο και βάλει, πριν ο οργανισμός καταφέρει να ορθοποδήσει. Αναμφισβήτητα κάτι της είχε συμβεί της κοπέλας. Πιθανόν κάτι να τη συγκλόνησε και τώρα επανέρχεται. Αποφάσισε να μην ξαπλώσει τη νύχτα, αλλά και πού να ξάπλωνε στο μικρό δωματιάκι, δεν υπήρχε χώρος. Θα καθίσει έξω απ' την πόρτα και θα έχει το νου του μήπως και ξυπνήσει ξαφνικά μες στη νύχτα και τον φωνάξει. Κι αν θελήσει να φάει; Στο ψυγείο πάντοτε υπάρχουν κάποια φαγώσιμα. Ο ζυμός κότας είναι το καλύτερο δυναμωτικό. Ναι, ναι...Θα φτιάξει της Μαρίας ζυμό κότας. Έφερε από τον λαχανόκηπο δυο κρεμμύδια, λίγο μαϊντανό, καρότα. Ό,τι θα χρειαζόταν για τον ζυμό το είχε. Δεν είχε ξύλα. Ο ήλιος είχε κιόλας κρυφτεί πίσω απ' τις βουνοκορφές. Βιάστηκε να πάει σε πιο μακρινά δέντρα για να βρει προσάναμμα, ξερόκλαδα. Δεν ήθελε να αφήσει την κοπέλα μόνη της, όμως καθισάχασε τον εαυτό του ότι σε δέκα λεπτά θα γυρνούσε πίσω. Σχεδόν έτρεξε μέχρι τα δέντρα. Έκοψε τα χαμηλότερα ξερά κλαδιά μιας αγριοελιάς, μάζεψε και λίγα από κάτω για προσάναμμα και βιάστηκε να πάει πίσω. Αλλά δίκαια λένε ότι όποιος βιάζεται σκοντάφτει. Ο Αλέξανδρος, ο Ρώσος από τη Μόσχα, επαναλαμβάνει συχνά αυτή την παροιμία, μεταφράζοντάς την στα αγγλικά. Με τα κλαδιά στην αγκαλιά του, στραβοπάτησε πάνω σε μια πέτρα κι έπεσε. Μετά δεν

θυμόταν πόσα λεπτά έμεινε πεσμένος μέσα στα σκοτεινά: ένα λεπτό, δέκα, μια ώρα; Όταν συνήλθε, στην αρχή δεν κατάλαβε τι του συνέβη και πού βρίσκεται. Ήταν σκοτάδι. Το αριστερό του πόδι είχε πρηστεί, ίσως να ήταν στραμπούληγμα ή μακάρι να μην ήταν σπάσιμο. Σύρθηκε μέχρι τα σκορπισμένα κλαδιά και ξεχωρίζοντας ένα κλαδί κάπως πιο στερεό, έφτιαξε κάτι σαν νάρθηκα. Στάθηκε με δυσκολία, και μόλις πατώντας το πληγωμένο του πόδι προχώρησε αργά προς το σπιτάκι. Έτσι τον πονούσε όλο του το σώμα και ένας οξύς πόνος διαχεόταν στο αριστερό του πόδι... Ωστόσο δεν τον εγκατέλειπε η σκέψη τι να έγινε με την κοπέλα. Κι αν ξύπνησε ξαφνικά και φοβήθηκε; «Συγχώρα με, Μαρία!», ψιθύρισε. Τη σιγαλιά διέκοπταν οι εύθυμες τρίλιες ενός αηδονιού. Ποτέ δεν είχε ακούσει στο εξοχικό του αηδόνι να κελαηδά, και τώρα κελαηδά συνέχεια. Αυτό σήμαινε ότι δεν είχε περάσει πολλή ώρα από τη δύση του ήλιου, αφού κελαηδούσαν τα αηδόνια κελαηδούσαν. Κελαηδούν νωρίς το βράδυ και νωρίς το πρωί. Στην πόλη δεν τα ακούει, ενώ εδώ για δεσ πώς κελαηδούν!

Πήγε κούτσα κούτσα μέχρι το σπιτάκι και με λαχτάρα στην καρδιά άνοιξε την πόρτα. Στο κρεβάτι δεν υπήρχε κοπέλα. Πήρε τον φακό και βγήκε στη βεράντα. Δεν άντεξε κι άρχισε να την καλεί: «Μαρία, Μαρία! Πού είσαι, Μαρία;» Τα αηδόνια, λες και πήραν διαταγή, σώπασαν. Σιωπή. Πού πήγε; Έφυγε; Όμως πώς μπορούσε να φύγει από εκεί μέσα στο σκοτάδι; Να ξύπνησε, φοβήθηκε και έφυγε; Ή μήπως ήταν στην τουαλέτα; Ναι, ναι, μάλλον εκεί θα είναι... Άναψε το φως και είδε ότι η πόρτα της τουαλέτας ήταν ανοιχτή, αλλά δεν ήταν κανείς. Συνειδητοποίησε ότι η κοπέλα με κάποιο μυστήριο τρόπο είχε εξαφανιστεί. Είχε φύγει εντελώς ή κρυβόταν στους θάμνους ή έχασε το δρόμο της. Κάθισε κοντά στην μπαλκονόπορτα, αφήνοντας το φως αναμμένο σε περίπτωση που ήταν κάπου κοντά, θα έβλεπε το φως και θα τον φώναζε. Έμεινε εκεί πολλή ώρα με πόνο στο κορμί του και με πόνο στην ψυχή. Είχε την αίσθηση πως μόλις είχε χάσει έναν πολύ δικό του αγαπημένο άνθρωπο.

Ένιωσε τόσο άσχημα που σχεδόν έχασε τις αισθήσεις του. Άρχισαν να περνούν από μπροστά του κάποιες εικόνες σαν να έβλεπε όνειρο. Ξαφνικά είδε ολοκάθαρα σ' αυτό το αλλόκοτο όνειρο να φέγγει από τον ουρανό μια δέσμη φωτός κοντά στην καγκελόπορτα και τη Μαρία που στεκόταν και κοίταζε προς τα πάνω.

Ο Νίκος συνήλθε το πρωί όταν ξανάρχισε το κελάηδισμα των αηδονιών. Από τη βεράντα φαινόταν η θάλασσα. Προσπάθησε να σηκωθεί όμως ο πόνος στο πόδι του ήταν τόσο αφόρητος, που ξανακάθισε στην καρέκλα αναστενάζοντας. Δίπλα στην καρέκλα του ήταν ένα βαζάκι, όπου το προηγούμενο βράδυ είχε βάλει λίγους μίσχους μελισσόχορτου. Το μελισσόχορτο είχε εξαφανιστεί. Πώς το βαζάκι βρέθηκε στη βεράντα; Και ξαφνικά άκουσε ολοκάθαρα μια σιγανή γυναικεία φωνή: «Νίκο, βρέξε το πόδι σου με το νερό από το βαζάκι και πιες μια γουλιά. Θα σε ανακουφίσει». Ποιος πρόφερε αυτά τα λόγια; Μήπως του φάνηκε; Μήπως ο ίδιος τα φαντάστηκε; Ποιος ξέρει από πού ακούστηκε αυτή η φωνή; Κι ήταν άραγε φωνή; Όμως ο Νίκος ήπια υπάκουα μια γουλιά από το νερό που μύριζε μελισσόχορτο και ράντισε με αυτό το πονεμένο πόδι του. Ο πόνος εξαφανίστηκε διαμιάς. Πετάχτηκε πάνω ασυναίσθητα, το σώμα του απαιτούσε να κινηθεί. Με χαρά ρίχτηκε στη δουλειά που είχε κανονίσει να κάνει το Σάββατο. Μετέφερε τις πέτρες από την καγκελόπορτα στο κέντρο του περιβολιού για τα θεμέλια του νέου σπιτιού. Φανταζόταν πώς θα ήταν αυτό το σπίτι. Διώροφο με μια ψηλή κόκκινη στέγη, με τα παράθυρα να βλέπουν προς τη θάλασσα, με μεγάλη βεράντα στον πρώτο όροφο.

Έκανε ένα ντους και πήγε εκκλησία για τη λειτουργία. Δεν ήξερε τι γιορτή ήταν σήμερα, αλλά ήξερε σίγουρα πως έπρεπε να πάει εκκλησία. Στον δρόμο σταμάτησε στο ίδιο σημείο που είχε περιμαζέψει την κοπέλα. Βγήκε από το αυτοκίνητο. Στάθηκε. «Συγχώρα με, Μαρία!» ψιθύρισαν τα χείλη του μερικές φορές.

Ένα μήνα αργότερα ο Νίκος εγκατέλειψε την υπηρεσία του στην αμερικάνικη εταιρεία και ξανάστησε το φαρμακείο του πατέρα του. Πουλάει κάποιο βάμμα που αρέσει στους φίλους του και στους καλούς γνωστούς του. Οποιαδήποτε γδαρσίματα και πληγές επουλώνονται στη στιγμή, αν τους βάλεις αυτό το νερό που μυρίζει μελισσόχορτο. Είναι ένα μικρό μπουκαλάκι με την ονομασία «Αναζωογονητικό ελιξίριο, βάμμα από μελισσόχορτο». Πολλοί προσπάθησαν να φτιάξουν ένα τέτοιο βάμμα, στην Κύπρο το μελισσόχορτο φυτρώνει παντού, σαν τα αγριόχορτα. Το συναντάς παντού. Όμως θεραπευτικές ιδιότητες αποκτά μόνο το αναζωογονητικό ελιξίριο που γίνεται από το μελισσόχορτο που βρίσκεται στο περιβόλι του Νίκου. Λένε πως αυτό το ιδιόμορφο φάρμακο ενεργεί και σαν αντιγηραντικό, κι εγώ το πρόσεξα πως η Τζούντιθ χρόνο με το χρόνο γίνεται και πιο όμορφη, το δίχως άλλο θα χρησιμοποιεί το θαυματουργό ελιξίριο!

Οι φίλοι του Νίκου απορούν με τις αλλαγές που βλέπουν πάνω του: ασχολείται με το αγαπημένο του φαρμακείο και τις Κυριακές και τις γιορτές πάει εκκλησία. Χάνει φίλους, αφού δεν πάει πια τις Κυριακές στα μπαρ; Ή μήπως αντίθετα κερδίζει φίλους;

Είναι εκπληκτικό τι μπορεί να κάνει η συνάντηση ενός συνηθισμένου άντρα με μια όμορφη γυναίκα. Για όσα συνέβησαν εκείνο το πρωινό του Σαββάτου μου μίλησε ο Νίκος, προσθέτοντας:

- Αλέξη, τι νομίζεις εσύ; Τι ήταν αυτό; Πού εξαφανίστηκε η κοπέλα;
- Μα υπήρξε κοπέλα, Νίκο; του απάντησα.

Μείναμε μετά αρκετή ώρα στη βεράντα χωρίς να μιλάμε. Τι να λέγαμε; Υπάρχουν στιγμές στη ζωή που πρέπει να σιωπούμε.

Αγαπητέ αναγνώστη, μην προσπαθήσεις να μαντέψεις την ταυτότητα των ηρώων του διηγήματός μου. Δεν χρειάζεται να ψάξεις το φαρμακείο του Νίκου στη Λεμεσό και το βάμμα από μελισσόχορτο «Αναζωογονητικό ελιξίριο». Υπάρχει, μα έχει τελείως διαφορετική ονομασία. Στην πραγματικότητα κάποιους βοηθά και κάποιους όχι. Όπως φαίνεται το θέμα δεν είναι το βάμμα αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος.

